

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nadejda Toma, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Petru Moraru,

juducând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, și de reprezentantul părții vătămate SRL „Kvark”, Morozan Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2014, în cauza penală în privința lui

Lipcan Vasile Ion, născut la 02 ianuarie 1954, originar din r-nul Călărași, domiciliat în or. Chișinău, str. N. Iorga, 16.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță: 03.06.2011 – 10.02.2014,*

2. *Instanța de apel: 20.03.2014 – 02.07.2014,*

3. *Instanța de recurs: 02.09.2014 – 11.11.2014.*

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 10 februarie 2014 Lipcan Vasile a fost achitat de învinuirea imputată în baza art. 196 alin.(4) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, Lipcan Vasile a fost învinuit de către organul de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, și anume de faptul că în baza contractului de vânzare-cumpărare fără număr din 28.02.2008, SRL „Kvark”, în persoana directorului Morozan Constantin Mihai, a vândut către S.A. „Orizont”, în persoana directorului, Lipcan Vasile Ion, imobilul situat în mun. Chișinău, str. I. Nistor, nr. 46, format din lotul de teren destinat pentru construcții cu suprafața de 0,687 ha și construcțiile cu literele „A” „A I” și „B” cu suprafața de 1632,4 m², imobil separat. La 03.03.2008, în baza actului de transmitere-primire, SRL „Kvark”, în persoana lui Morozan Constantin, a transmis, iar S.A. „Orizont”, în persoana directorului Lipcan Vasile, a primit lotul de teren și imobilul indicat mai sus. Ulterior, conform unei înțelegeri verbale între Morozan Constantin și Lipcan Vasile, SA „Orizont” urma să transmită către SRL „Kvark” utilajul de pompare și recipientele de produse petroliere în număr de 14 cisterne, amplasate pe teritoriul imobilului vândut și care se aflau la balanță, aparținând în proprietate societății „Kvark”. În pofida faptului

că directorul SRL „Kvark”, Morozan Constantin s-a adresat în mod oficial de mai multe ori directorului S.A. „Orizont”, Lipcan Vasile, pentru a elibera bunurile în cauză în perioada de la 03.03.2008 și pînă în prezent, acesta în mod ilegal și fără careva temei juridic, refuză să restituie utilajul de pompare și recipientele de produse petroliere fără careva explicații, utilizând astfel bunurile, cauzîndu-i prin acțiunile sale SRL „Kvark” daune materiale prin abuz de încredere, fapta neconstituind o însușire.

În cadrul ședinței de judecată, procurorul a solicitat recalificarea acțiunilor inculpatului Lipcan Vasile în baza art. 196 alin. (4) Cod penal și încetarea procesului penal cu liberarea de la răspundere penală din motivul expirării termenului de prescripție.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către procurorul în Procuratura sectorului Centru mun. Chișinău, Plugaru V. și de reprezentantul părții vătămate SRL „Kvark”, Morozan C.

3.1. În motivarea apelului procurorul a invocat că, instanța de judecată s-a bazat pe decizia Curții de Apel Chișinău din 23.05.2013, prin care, a fost recunoscut dreptul de proprietate al SA „Orizont” asupra construcțiilor inginerești capitale anexate la imobilul procurat de la SRL „Kvark” din str. I. Nistor, nr.46, inclusiv și asupra cisternelor, iar afirmațiile părții vătămate, precum că a existat o înțelegere verbală privind restituirea cisternelor nu pot fi reținute, deoarece conform prevederilor art.210 alin.(1) Cod civil, trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dacă valoarea obiectului depășește 1000 lei. Totodată instanța de judecată a ținut cont și de faptul, că pînă la momentul semnării actului de transmitere-primire din 03.03.2008, SRL „Kvark” nu a ridicat careva bunuri de pe imobilul transmis și prin urmare nici nu a avut careva bunuri în privința cărora ar fi pretins dreptul la proprietate.

De asemenea, instanța a reținut că în conformitate cu practica CEDO și a practicii naționale, decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție nr.lra-282/2008 din 01.04.2008, constatările instanțelor civile constituie circumstanțe ce nu trebuie dovedite în cauzele penale.

Acuzarea de stat nu este de acord cu motivele invocate de către instanța de judecată la achitarea inculpatului, dat fiind faptul că la momentul săvîrșirii infracțiunii nu exista o hotărîre a careva instanțe civile privind dreptul de proprietate asupra bunurilor menționate mai sus, iar conform documentelor anexate la materialele cauzei penale, aceste bunuri aparțineau SRL „Kvark”, însă instanța civilă la examinarea pricinii în cauză nu a ținut cont de existența prezentei cauze penale și nu a suspendat procesul civil pînă la adoptarea unei hotărîri definitive în cauza penală conform prevederilor art.261 lit. h) Cod procedură civilă.

Totodată, se constată că prin dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău din 13.05.2013 s-a respins cererea SA "Orizont" către SRL „Kvark”.

Astfel, procurorul consideră că, în baza probelor acumulate în cadrul judecării cauzei penale, s-a stabilit cu certitudine prezența în acțiunile lui Lipcan Vasile a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal.

A solicitat, casarea hotărîrii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Lipcan Vasile Ion să fie recunoscut vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, iar în conformitate cu prevederile art.60 și art.391 alin.(1) pct.6 Cod de procedură penală,

procesului penal în cauză să fie încetat cu liberarea lui Lipcan Vasile de la răspunderea penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Acțiunea civilă să fie admisă integral.

3.2. În motivarea apelului reprezentantul părții vătămate SRL „Kvark”, Moroza C., a invocat că, probele puse la baza sentinței de achitare a lui Lipcan Vasile au fost apreciate eronat de către instanța de fond și a solicitat să fie dată o nouă apreciere probelor cu condamnarea acestuia în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal și admisă acțiunea civilă integral cu dispunerea încasării de la inculpatul Lipcan Vasile a prejudiciului material cauzat în sumă de 1700957 (un milion șapte sute mii nouă sute cincizeci și șapte) lei în contul SRL „Kvark”.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2014 au fost respinse apelurile ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra nevinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a verificat declarațiile și probele materialele examinate în ședința de judecată a instanței de fond, și anume:

- declarațiile martorilor Anpelogov G. și Frimu V.;
- contractul de vânzare - cumpărare nr. 1908, prin care SA „Orizont” a cumpărat de la SRL „Kvark” un lot de pământ cu bunuri imobile de pe str. I. Nistor, nr. 46, mun. Chișinău care a fost autentificat de către notarul Izdebschi Natalia. Contractul și dreptul de proprietate dobândit în baza acestuia fiind înregistrat în Registrul bunurilor imobile la data de 29 februarie 2008 (f. d. 5-15, vol. I);
- actul de transmitere-primire a bunului imobil, amplasat în mun. Chișinău, str. I. Nistor 46 din 03.03.2008, potrivit căruia SRL „Kvark”, în persoana administratorului Moroza Constantin a transmis, iar SA „Orizont”, în persoana directorului Lipcan Vasile, a primit lotul de teren destinat pentru construcții cu suprafața de 0,687 ha cu numărul cadastral 213.262, prețul lotului constituind 29 996 690 lei, și construcția litera „A”, „A 1” și cu suprafața de 1 632 m.p. imobil separat cu numărul cadastral 0100213.262.01, prețul acesteia constituind 1 481 600 lei (f. d. 16, vol. I).

Astfel, instanța de apel a reținut că, inculpatul Lipcan Vasile, activând în calitate de director al SA „Orizont”, reieșind din prevederile contractuale, precum și din constatările organului de expertiză și a instanței de judecată, nu a avut careva temeiuri legale de a transmite rezervoarele către SRL „Kvark”, deoarece dacă acesta, în lipsa cărorva acte juridice, ar fi transmis către SRL „Kvark” bunuri ce aparțin SA „Orizont”, ar risca să fie acționat din partea persoanei juridice SA „Orizont” în instanța de judecată, dat fiind faptul că cisternele în cauză nu aparțineau inculpatului Lipcan Vasile, ci persoanei juridice SA „Orizont”. Instanța de judecată ținând cont de faptul că în ședința de judecată nu au fost prezentate careva probe pertinente și concludente ce ar dovedi faptul că, după încheierea contractului de vânzare-cumpărare nr. 1098 din 28.02.2008, cisternele litigioase ar fi aparținut cu titlu de proprietate SRL „Kvark”, a ajuns la concluzia că acesteia nici nu-i putea fi cauzat un careva prejudiciu material prin

netransmiterea cisternelor litigioase, deoarece acestea aparțineau cu titlu de proprietate SA „Orizont” în baza unui contract valabil încheiat.

Prin urmare, inculpatului Lipcan Vasile, care a acționat în calitate de director al SA „Orizont”, conform clauzelor contractuale stipulate în contractul de vânzare - cumpărare nr. 1098 din 28.02.2008, încheiat între SRL „Kvark” și SA „Orizont”, nu-i poate fi imputată cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari prin abuz de încredere, dacă fapta nu constituie însușire, deoarece acesta a procedat în strictă conformitate cu prevederile legale.

Instanța de apel a conchis că, considerentele primei instanțe sînt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității și corect au dus la soluția de achitare a inculpatului. În acest sens instanța de apel a subliniat că, față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate în baza unui proces complex de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată inculpatului, astfel, hotărîrea instanței de fond fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Instanța de apel a mai menționat că, potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

Referitor la motivele invocate de procuror privind dezacordul cu aprecierea probelor efectuată de prima instanță, în sensul cererii de recunoaștere a vinovăției inculpatului de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal, precum și la motivele invocate de reprezentantul părții vătămate, Moroza C., privind dezacordul cu aprecierea probelor efectuată de prima instanță, în sensul cererii de recunoaștere a vinovăției inculpatului de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin.(3) lit. d) Cod penal, instanța de apel le-a apreciat, ca fiind nefondate.

Instanța de apel a remarcat faptul că, potrivit art. 325 Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate de procuror, astfel, și din acest punct de vedere, nu sînt fondate motivele ce vizează cererea de recunoaștere a vinovăției inculpatului de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. d) Cod penal, de vreme ce învinuirea a fost modificată în baza art.196 alin.(4) Cod penal. În atare situație, apelul reprezentantului părții vătămate, Moroza C. depășește limitele învinuirilor aduse lui Lipcan V..

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron C. și de către reprezentantul părții vătămate SRL „Kvark”, Moroza C..

6.1. În motivarea recursului procurorul invocă prevederile art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și atrage atenția asupra următoarelor fapte.

Consideră că instanța de apel nu a respectat normele de drept enunțate, deoarece potrivit părții descriptive a deciziei contestate, instanța de apel nu a reacționat în nici un fel asupra erorilor de drept comise de instanța de fond și le-a repetat întocmai. Astfel, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău și instanța de fond în mod eronat au interpretat prevederile art. 210 Cod civil și nu au luat în considerație alin. (2) din același articol care stipulează: în cazul în care, conform legii sau învoielii între părți actul juridic trebuie încheiat în scris el poate fi încheiat, prin întocmirea unui singur înscris semnat de

părți sau printr-un schimb de scrisori, telegrame, telefonograme, altele asemenea, semnate de partea care le-a expediat. Totodată potrivit prevederilor art.211 alin.(2) Cod civil „Nerespectarea formei scrise a actului juridic atrage nulitatea lui numai în cazul în care acest efect este expres prevăzut de lege sau prin acordul părților”.

În opinia procurorului concluzia instanței de apel, cu privire la faptul că n-ar fi existat o convenție scrisă dintre persoanele juridice în situația în care valoarea actului juridic a depășit suma de 1000 lei, este eronată și contravine circumstanțelor de fapt ale pricinii și normei materiale expuse mai sus, deoarece la materialele cauzei au fost anexate scrisori adresate din partea părții vătămate către inculpat ca acesta să permită restituirea cisternelor. Existența acordului de restituire a bunurilor mobile se confirmă și prin declarațiile inculpatului Lipcan Vasile și a părții vătămate Morozaan Constantin. În cadrul cercetării judecătorești inculpatul Lipcan Vasile a recunoscut că a avut înțelegere verbală după încheierea contractului Morozaan Constantin va mai lua câte ceva de la baza dată, totodată inculpatul a recunoscut că SRL „KVARK” trebuia să-și ia toate bunurile de pe teritoriu;

De asemenea subliniază că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul părții vătămate, inclusiv ceea ce ține de faptul că pe teritoriului bazei existau cisterne în aer liber, neîncadrate în imobil, transportabile, fapt confirmat prin declarațiile martorilor și procesul verbal de percheziție din 15.02.2011, prin care s-a constatat că pe teritoriul imobilului procurat de către SA „ORIZONT” de la SRL „KVARK”, amplasat în mun. Chișinău pe str. I.Nistor, nr.46, au fost depistate 4 cisterne în aer liber din cele care se află la balanța și aparțin SRL „KVARK”.

Relevant, în opinia procurorului, este și faptul că, instanța de apel, examinând apelul declarat de partea apărării, și-a întemeiat soluția de respingere a apelului, bazându-se în exclusivitate pe faptul că existau cisterne încorporate în bunul imobil care constituiau parte integrantă a acestuia.

A atras atenția asupra faptului că instanța de apel nu a dat nici o apreciere faptului, că la data de 01 aprilie 2014 Colegiul Civil al Curții de Apel Chișinău a respins cererea de apel declarată de SA „ORIZONT” și a menținut hotărârea Judecătoriei Centru din 30.10.2013 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a SA „ORIZONT” împotriva SRL „OMV Grup” și SRL „KVARK”, intervenient accesoriu IM „Rompetrol Moldova” SA, privind declararea nulității contractului de cesiune. În cadrul litigiului civil expus mai sus, în mod irevocabil a fost constatat, că între SRL „KVARK” în calitate de vânzător și SRL „OMV Grup,” în calitate de cumpărător la data de 19.10.2009 a fost semnat un contract de vânzare-cumpărare a unui complex de păstrare a petrolului, Colegiul a reținut că SRL „KVARK” a fost în imposibilitate de a executa obligațiile sale de transmitere a bunurilor, fapt ce se confirmă inclusiv prin ordonanța din 23.02.2011 de recunoaștere în calitate de bănuț pe Lipcan Vasile, directorul SA „ORIZONT” pe faptul refuzului de a restitui bunurile către proprietarul SRL „KVARK”. Colegiul penal a mai constatat că anume acțiunile SA „ORIZONT” au creat situația de îndatorare a SRL „KVARK” față de SRL „OMV Grup”, iar pe cale de consecință a fost semnat un contract de cesiune.

În opinia procurorului decizia citată mai sus, constată impediamentele create de SA „ORIZONT”, director Lipcan Vasile, pentru ca SRL „KVARK” să-și poată retrage bunurile mobile de pe teritoriul vândut SA „ORIZONT”. Decizia Curții de Apel din 01

aprilie 2014 nu a fost contestată de către SA „ORIZONT”, fiind irevocabilă la momentul de față. Reieșind din jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului și a practicii judiciare naționale, constatările instanțelor civile constituie circumstanțe ce nu trebuie dovedite în cauze penale

Procurorul de asemenea a indicat că instanța de apel nu a dat o apreciere corectă nici în privința Deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 22.05.2013, dosar nr.2a-58/1 1/13, prin care s-a respins acțiunea SA „ORIZONT” împotriva SRL „KVARK”. Chiar dacă instanța de apel a argumentat că cisternele încorporate în construcție sunt parte integrală a imobilului și în această situație bunurile accesorii urmăresc soarta bunului principal, totuși în privința cisternelor care se aflau în aer liber și existența acestora a fost confirmată de către martori, anume aceste cisterne nu constituiau parte din construcție, dar constituiau bunuri mobile separate, faptul că nu erau încorporate, oferea dreptul deplin părții vătămate să dispună de aceste bunuri.

Recurentul a mai indicat că instanța de apel s-a expus în mod eronat și asupra faptului că n-ar fi fost prezentate probe care ar demonstra dreptul la proprietate al SRL „KVARK” asupra cisternelor, or la dosar sunt anexate documente justificative care confirmă că cisternele sunt la balanța SRL „KVARK,” fiind prezentată și valoarea acestora, acest fapt demonstrează că instanța de apel nu a pătruns în esența cauzei și nu a dat apreciere corectă probelor la dosar ceea ce de fapt a și influențat soluția.

De asemenea procurorul a indicat în recursul său că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor probelor, nu a argumentat în condițiile legii procesual penale soluția adoptată, a examinat pur formal apelul declarat, nu a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, de aceea urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel. Menținând sentința, instanța de apel și-a asumat și concluziile instanței de fond făcute în speța dată. Astfel, stabilind fapta instanța de fond a indicat, că inculpatul nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal.

Recurentul a atras atenția și asupra faptului că decizia instanței de apel conține o descriere formală a declarațiilor părții vătămate, a martorilor, a actelor din dosar fără ca acestea să fie apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, la baza deciziei fiind puse declarațiile inculpatului, care pe tot parcursul procesului a negat fapta și a încercat de fiecare dată să ducă instanța în eroare, cu scopul de a se eschiva de răspunderea penală pentru fapta comisă. Deși Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău era obligat să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu s-a pronunțat asupra acestora.

Procurorul a mai indicat că instanța de fond și cea de apel au dat o apreciere incorectă probelor prezentate de partea acuzării și nu au apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii înscrinate de organul de urmărire penală, achitându-l pe inculpat, prima instanță - pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar instanța de apel cu toate că menține sentința de achitare, însă în descriptivul deciziei menționează că inculpatul urmează să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, adică partea descriptivă a deciziei contravine dispozitivului hotărârii, și totodată, nepronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Procurorul consideră că, vina inculpatului Lipcan Vasile în săvârșirea infracțiunii imputate este demonstrată prin probele administrate de partea acuzării, care au fost cercetate în conformitate cu legea procesual penală, dar nu au fost corect apreciate, prin prisma coroborării lor.

Solicită, casarea totală a deciziei atacate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

6.2. Reprezentantul părții vătămate SRL „Kvark”, Morozaan C., în motivarea recursului invocă, de asemenea, art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală – *„hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”*, solicitînd casarea integrală a deciziei atacate cu dispunerea rejudecării cauzei penale de către aceeași instanța de apel într-un alt complet de judecată, din motive identice cu cele indicate în recursul declarat de către procuror.

Suplimentar, a mai indicat că, prejudiciul de 1700956,84 lei, reiese din raporturile contractuale dintre SRL „Kvark” în persoana directorului Morozaan Constantin și SA „Orizont” în persoana inculpatului Lipcan Vasile, iar nemijlocit fapta infracțională, și respectiv, prejudiciul material a fost cauzat de către inculpatul Lipcan Vasile. Astfel, din aceste considerente, și în baza art.219 Cod de procedură penală, art.1398, art.1416 Cod civil, prejudiciul material în valoare de 1700956,84 lei urmează să fie încasat din contul inculpatului Lipcan Vasile în beneficiul părții civile (recurent) SRL„Kvark”.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.11) Cod de procedură penală, avocatul Martin D. în numele lui Lipcan V. a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitînd respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece nici în recursul procurorului, nici în recursul declarat de către Morozaan Constantin în calitate de reprezentant al SRL „Kvark” nu este invocat în ce constă problema de drept de o importanță generală pentru jurisprudență. Motivele invocate în ambele recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 Cod de procedură penală, recurenții, interpretînd eronat starea de fapt și de drept, încearcînd să creeze aparența acestor temeiuri.

Toate probele administrate la dosar dovedesc cu desăvîrșire lipsa infracțiunii prevăzute de alin. (4) art. 196 Cod penal, aceasta fiind clar stabilit prin sentința de achitare din 10.02.2014 emisă în privința lui Lipcan Vasile Ion și menținută fără modificări prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02.07.2014.

8. Judecînd recursurile în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Recurenții invocă în recursurile declarate temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede, că *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel , dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea*

soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Analizînd decizia atacată, Colegiul constată că temeiurile invocate de către recurenți, prevăzute în pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzînd motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt, care ar afectat soluția acesteia.

În aceste condiții instanța de recurs consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Potrivit normelor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care, în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea achitării inculpatului Lipcan Vasile de săvîrșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul penal lărgit concluzionează că, instanța de apel corect a conchis că, „considerentele primei instanțe sînt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de achitare a inculpatului, și față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată inculpatului, astfel, fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale” și menționînd că ”potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță”.

De asemenea, Colegiul reține că criticile formulate de recurenți au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și de apel, iar instanțele de judecată ierarhic inferioare le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată, inclusiv și în raport cu prevederile art.424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, de asemenea nu au fost stabilite.

Referitor la argumentul procurorului precum că, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, deoarece instanța de apel menține sentința de achitare, iar în

descriptivul deciziei menționează că inculpatul urmează să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, Colegiul lărgit menționează că în textul părții motivante a deciziei Curții de Apel Chișinău este direct indicat temeiul de achitare și anume „că nu s-a constatat fapta infracțiunii” (f. d. 99 și f.d.108 vol.III), iar greșeala mecanică strecurată în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, și anume, fiind indicat art.390 alin.(1) pct.3) în loc de pct.(1) Cod de procedură penală, nu poate influența asupra soluției instanței de achitare a lui Lipcan V. sau să constituie un motiv de intervenire în aceasta a instanței de recurs.

Colegiul reține că, temeiurile invocate de recurenți prevăzute la art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursurile ordinare declarate urmează a fi respinse, ca inadmisibile.

9. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, și de reprezentantul părții vătămate SRL „Kvark”, Morozan Constantin, cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2014, în cauza penală în privința lui **Lipcan Vasile Ion.**

Decizia este irevocabilă.

Decizia integrală publicată la 23 decembrie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Petru Moraru